

har budt os. Jeg havde derfor haabet, at de meget alvorlige, om endog saa i Formen saa mildt som muligt fremsatte, Bemærkninger fra Udvalgets Side vilde have foranlediget Krigsministeren til af yderste Gyne at søge at berolige og tilfredsstille Forsamlingen, navnlig med Hensyn til de Punkter, hvorom han — saa forekommer det mig — havde særlig Opfordring til at yttre sig. Jeg maa tilstaae, Krigsministeren har reist sig to Gange allerede, men begge Gange har det været meget langt fra, at jeg har fundet den Beroligelse eller Tilfredsstillelse, jeg havde ventet. Han har indskrænket sig til at tale om en paatænk Plan for Armeens Organisation. Jeg skal nu ikke opholde mig ved at vi, som have været tilfæde paa den grundlovgivende Rigsdag, have havt specielt i vor Midte et Udkast, en begyndende Plan, som den forrige Krigsminister allerede fik approberet af Hans Majestæt i April 1848, jeg beder bemærket i April 1848, og at det havde været at vente, at denne Plan vilde have medført store Lettelser, og Fritagelser for de haarde Tryk, som Armeens Mænd nu have lidt med Hensyn til de forskellige Bataljoners Dislocering, derimod skal jeg ikke undlade at udhæve at jeg havde troet og ventet, at denne af Hans Majestæt approberede Plan allerede havde været Lov, eller at idetmindste den ærede Krigsminister vilde have oplyst, hvori og hvorfor der var afvejet fra den. Ifødet derfor hører man af den ærede Krigsminister løfter om en Plan eller som den ærede Krigsminister udtrykte sig om, Fuldstændiggjørelsen af den altfor bekjendte men ingenlunde priste eller anerkjendte Plan af 1842, en Fuldstændiggjørelse, som navnlig skulde gaae ud paa en Organisation af Krigsreserven, som vilde medføre betydelige og forøgede Udgifter — det var Krigsministerens Ord. Han var altsaa saa langt fra at love os formindskede Udgifter i Sammenligning med den tidligere Fredsstat, at han meget mere an-

kyndigede for øgede Udgifter. Jeg troer, at en saadan Udtalelse af Krigsministeren i et Dieblisk som dette, hvor et saadant Forslag, som det han har budt os, foreligger, vel kan vække Opmærksomhed og Alvor hos os; og jeg er overbevist om, at hele Salen er gennemtrængt af denne Alvorlighedsfølelse i dette Anliggende, som med Hensyn til Udlandet og til vor indre Udvikling er saa indgribende rigtigt som saa andre. Den ærede Krigsminister har iøvrigt ingenlunde fundet sig opfordret til at gaae ind paa de andre og flere Hovedmomenter, hvortil Udvalgets Betænkning kunde have givet ham Anledning. Han har saaledes ikke talt om den hele Organisation af vor Forsvarsvæsen, og hvilke Anstuelser han nærede, hvilke Forhaabninger han vilde give os i Retning deraf, ikke blot med Hensyn til det Militaire, men ogsaa med Hensyn til det, som nærmest vedkommer os her, nemlig det Dekonomiske. Men Hensyn til den, som det kunde synes specielle, men, som det let vil erkjendes, dog meget vigtig og praktisk betydningsfulde Antydning om det Hensigtsmæssige i at indskrænke Avancementet, navnlig i de høiere Befalingsmænds Sphærer, har den ærede Krigsminister ikke talt et eneste Ord, og seer jeg hen til, hvad der er gjort gjeldende, saa maa jeg tilstaae at jeg finder, at de Avancementer i den høiere Sphære, som foreligger os, snarere tyde paa, at han er intet mindre end tilbvielig til at gaae ind paa Udvalgets Forslag. Seer jeg f. Ex. blot hen til den allerførste Tid, da finder jeg, at efter Slaget ved Fredericia er ikke blot den hæderlige General, som vistnok fortjener dette Avancement, blevet forfremmet i en høiere militair Charge, men næsten samtidig avancerede ikke alene den ærede Krigsminister selv, men ogsaa en Ministers Frænde, som jeg ikke vidste har havt Leilighed til at udmærke sig særdeles i denne Krig (Hør! Hør!).